

۲۰۲۳ / ۱۰ / ۲۴

کاندیداکادمیسین سیستانی

کمکهای بشردوستانه شاهدخت هندیه دافغانستان

سرگذشت شاهدخت هندیه بهترین سرمشق وطن پرستی و بشر دوستی یک زن افغان در برون از کشور است.

شاهدخت هندیه زن با احساس و وطن دوستی بود که پس از تجاوز شوروی برافغانستان در ۱۹۸۰ و آواره شدن مردم افغانستان به پاکستان او برای کمک به زنان و کودکان مجروح از جنگ دست به تلاش های خستگی ناپذیر زد و ده ها هزار دالر به اطفال مریض و بدون سرپرست افغانستان کمک ارسال نمود ، ولی یکبار هم از خود نام نبرد که این کمک ها توسط (شاهدخت هندیه) ارسال شده است.

هنديه نهمین فرزند ملکه ثریا و نه ماهه در شکم مادر بود که با پدر و مادر و وابستگیهای مجبور به ترک افغانستان شدند. به سخن دیگرشاه امان الله غازی و ملکه ثریا با خانواده شان در ۲۳ می ۱۹۲۹ از راه چمن وارد هند برتانوی شدند و

توسط یک قطار راهی بمبئی گردیدند و هندیه در تاریخ ۷ جون ۱۹۲۹ در شهر بمبئی هندوستان بدنیا آمد. بگفته برادرش سردار احسان الله دافغانستان هنگام تولد هندیه عده یی از هندیها از شاه امان الله خواهش کردند برای آنکه هندهمیشه درخاطر شاه و خانواده اش باقی بماند نام نوزاد را هندیه بگذارند، و شاه هم این خواهش را پذیرفت و سپس هندیه با وابستگیان خود به ایتالیا آمد و در شهر روم رشد یافت و تحصیلات مقدماتی خود را در روم و سپس در سویس به سر رساند . هندیه به زبانهای ایتالیائی ، فرانسه و جرمنی بلد بود و کنفرانس میداد ، ولی به زبان فارسی که بخوبی میدانست نوشته و خوانده نمیتوانست.

شاهدخت هندیه درحالی که افغانستان را تا ۲۰۰۲ بیش ازیک بار(آنهم بخاطر تدفین مادرخود ملکه ثریا در ۱۹۶۸) ندیده بود ، اما چنان به افغانستان و مردمش عشق میورزید که نیمی از عمرش را در راه کمک به مردم محتاج و بخصوص اطفال یتیم و زنان بی سرپرست بسر رسانده است.

پس از آنکه قشون سرخ افغانستان را اشغال نمود و مردم مجبور به ترک یار و دیار خود شدند و به پاکستان در کمپ های مهاجرین آواره و در بدر گردیدند، او دامن همت به کمر زد و تمام انرژی و خرد و دانش خود را در مورد وضعیت رفت بار زنان و کودکان آواره و بی سرپرست افغان در پاکستان برای مجامع و سازمان

د پائو شمیره: له ۱ تر ۴

افغان جرمن آنلین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

پاڼه: دلیکنې دلیکنېزې بڼې پاڼوالې د لیکوال په غاړه ده ، هبله من یو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په خیر و لولئ

های مدافع حقوق زنان و کودکان، از جمله سازمان یونیسف و یونسکو در پاریس و حزب ملی زنان فرانسه و سازمانهای مشابه در لندن و بروکسل و اطریش توضیح و تشریح کرد و همدردی این نهادها را برای نجات کودکان و مادران شان از این وضع اسف بار جلب نمود.

همچنین او با ایراد کنفرانس ها در مجامع عمومی ایتالیا و در مدارس و مکاتب آن کشور، در مورد وضعیت کودکان بی سرپرست افغان بطور همه جانبه و گسترده ای تبلیغ کرد و ده ها هزار دالر پول حق الزحمه از مدرک این کنفرانس ها را به کودکان بی سرپرست افغانستان مقیم پاکستان ارسال نمود.

علاوه بر این شاهدخت هندیه از موسسات خیریه در ایتالیا و سوئیس و فرانسه و غیره کشورها صدها هزار دالر جمع آوری کرده و به زنان و کودکان بی سرپرست به کمپ های مهاجرین افغان در پاکستان فرستاده است بدون آنکه یکبار هم از خود نام گرفته باشد که این پولها را کی به آنها فرستاده است.

بر اثر تلاش های شاهدخت هندیه حکومت ایتالیا طی سالهای ۱۹۸۴ تا ۱۹۹۶ به تعداد ۶۵ تن از مجروحان بمباردها شوره های شوروی را برای تداوی به ایتالیا با کمک صلیب سرخ بین المللی انتقال داد و تحت تداوی گرفت. اکثر این مجروحین اطفالی بودند که یک دست و یا یک پای خود را از دست داده بودند و احتیاج به عملیات و مراقبت های خاصی داشتند.

شاهدخت هندیه که در مراقبت از این مریضان و تداوی شان احساس مسؤلیت میکرد و سالون نشیمن خود را در روم، برای اطفال ناقص الاعضاء یعنی کودکان بی دست و بی پای افغانی اختصاص داده بود. بر طبق اظهارات خانم احسان الله دافغانستان هندیه در اتاق پذیرایی خود چهار چپرکت گذاشته بود و از بیمارستان های شهر روم اطفال مجروح و معلول افغانی را پس از خروج از شفاخانه، برای بهبودی کامل بخانه خود می برد و از این مریضان نگهداری میکرد.

شاهدخت هندیه برایم شرح داد که اطفالی که پای ندارند، یک سال ضرورت است تا استخوان پا درست بشود و اگر لازم باشد که پای قطع شده توسط وسایل بخصوصی کشیده شود، ۱۸ ماه دیگر ضرورت است. خانم هندیه دونفر از اینگونه اطفالی که پا های شان کشیده میشد به نام های نفیسه و شادیخان را به خانه خود برد و از هریک آنها تا دونیم سال نگهداری کرد. این نگهداری شامل دادن غذا و ادویه و درست کردن بستر خواب و حمام دادن اطفال نیز میگردد و این همه تکالیف را هندیه شخصاً بدوش میگرفت. او ۴۰ نفر از جمله ۶۵ طفل افغانی را که جهت تداوی به ایتالیا انتقال یافته بودند، بخانه خود برده و از یک ماه تا دونیم سال از آنها مثل یک مادر مهربان نگهداری نموده است.

شاهدخت هندیه برای من در تلفن اظهار کرد که اطفال افغان در حمام از برهنه شدن می شرمند و آنها را که دست دارند ولی پای ندارند و میتوانند با دستان خود به آنتهایی که دست ندارند کمک کنند، مگر حاضر نمی شدند تا سر و بدن طفلی را که دست ندارد، بشویند و من مجبور بودم این کار را بکنم. خانم هندیه از کمک به این گونه اطفال هرگز خسته نمشد و از انجام چنین کارهای که حتی برای والدین اطفال هم زجر دهنده است، اظهار انزجار نمیکرد. او اینکار را برای ۱۴ سال تمام انجام داده بود.

من این بخش از کمک های بشر دوستانه شاهدخت هندیه را با شرح زندگی اش در مقاله دیگری نوشته ام و در سایت آریایی و سایت فردا و در مجله درد دل افغان و در جریده مردم چاپ امریکا به نشر سپرده ام تا مردم افغانستان خدمت گزاران واقعی کشور خود را پاس دارند.

کمک های شاهدخت هندیه بعد از ۲۰۰۱:

پس از هجوم امریکا بر افغانستان در ۷ اکتوبر ۲۰۰۱ و روی کار آمدن حامدکرزی زمینه رفتن شاهدخت هندیه به افغانستان و دیدن کشوری آبی اش فراهم گردید .

شاهدخت هندیه بعد از سال ۲۰۰۲ علاوه بر کمک های بشردوستانه ، به کارهای عام المنفعه دیگری دست زد و به اعمار مکاتب و حفر چاه های عمیق برای تهیه آب آشامیدنی شاگردان در مکاتب کابل پرداخت. او برای لیسه محمودطرزی کتابخانه ای مجهز با انواع کتب علمی و اجتماعی ساخت.

در سال ۲۰۰۲ هر وقتی که من با شاهدخت هندیه صحبت میکردم از اومی پرسیدم چه میکند و چه برنامه دارد؟ جواب می داد قصد دارد به فلان شهر برود و در باره اطفال افغانستان کنفرانس بدهد و توجه مردم را برای کمک به آنها جلب کند. می پرسیدم این کمکها را چه گونه انتقال میدهد؟ پاسخ میداد، بدست شخص امینی که به افغانستان برود میدهم تا برای اطفال فقیر و یتیم برساند. او گفت در سال ۲۰۰۲ ده هزار دالر توسط حمیرا دختر سردار ولی برای اطفال بی سرپرست کابل فرستادم تا به مستحقین آن توزیع کند. [اینکه دختر سرداری این پولها را به مستحقین آن توزیع کرده باشد خدا بهتر میداند زیرا اولاده سردار ولی و ظاهر شاه چندان علاقه ای به رفتن در میان اجتماع افغانستان نداشتند و به نظر می سد که هیچ کدام شان در کمک های بشردوستانه به مردم افغانستان سهم نگرفته باشند ورنه رسانه های جمعی حتمن از ایشان نام میگرفت.]

شاهدخت هندیه در سال ۲۰۰۴ در حدود دوصد کیلوگرام از اموال کمکی را از ایتالیا بوسیله طیارات نظامی آنکشور به کابل انتقال داد و به زنان محتاج کابل تقسیم نمود. شاهدخت هندیه برایم شرح داد وگفت: سفر با طیارات نظامی بسیار مشکل است، زیرا که صدای ماشین طیاره در داخل طیاره می آید و انسان را چنان کر وگنس میکند که تا دوسه روز بعد از رسیدن بازهم انسان صدای طیاره را در گوش خود حس میکند. شاهدخت هندیه که در آن زمان ۷۶ سال عمر داشت گفت که بازهم مقداری اموال کمکی تهیه کرده و میخواهد آنها را با طیاره نظامی ایتالیا با خود به کابل انتقال بدهد و به محتاجین توزیع کند.

زحماتی را که شاهدخت هندیه در کمک های بشردوستانه متحمل میشد از توان هیچ یک از افغانان خارج نشین پوره نیست تا برای کمک به زنان و کودکان بی سرپرست لباس و پوشاک از شهر هاوکشوهای اروپایی جمع آوری کند و توسط طیارات نظامی که صدای گوش خراشش اعصاب انسان را بشدت تخریب میکند برساند. چنین کسی مگر شیرملکه ثریا را خورده باشد که این چنینی زحمتی را متقبل شود تا تن چندموطن خود را از برهنگی نجات بدهد.

شاهدخت هندیه برایم گفت : سه کنفرانس در ژنیو و وین ایراد کرده ام و حق الزحمه این کنفرانس ها را به حساب بانکی یک موسسه ساختمانی خارجی به کابل انتقال داده ام. شاهدخت هندیه در سال ۲۰۰۴ در تلفون در پاسخ سوالم اظهار داشت که در شهرهای ایتالیا چندکنفرانس داده ام که در بدل یکی ۳۲۰۰ یورو و از دیگری ۵۰۰۰ یورو و از یکی دیگر ۷۰۰۰ یورو گرفتم. و پول آنها برای اعمار مکتبی بنام تنگی قلعه که ظرفیت ۹۰۰ شاگرد را دارد به کابل فرستادم. هندیه گفت، تا کنون ۳۰ هزار یورو برای اعمار مکتب تنگی قلعه به کابل فرستاده ام و پول اكمال این مکتب را به یک انجوی قراردادی تادیه کرده و برای در و دروازه و میز و چوکی آن پول تهیه میکند.

اکنون شماخواننده گرامی میتوانید بسنجید که تکمیل یک مکتب به چقدر پول ضرورت دارد و تهیه آن از راه ایراد کانفرانس چقدر دویدن و تلاش میخواهد.

در سال ۲۰۰۶ شاهدخت هندیه از طرف حامد کرزی به حیث سفیر افتخاری افغانستان در امور فرهنگی در کشورهای اروپایی معرفی گردید و در افغانستان محل رهایی برای او آماده کرد، اما شاهدخت هندیه به کارکردهای حکومت کرزی نظر انتقادی داشت و همه جا بصراحت ابراز نظر میکرد که این کار موفق او را در نظر حکومت خدشه دار می ساخت .

دولت اشرف غنی نیز از شاهدخت هندیه تکریم میکرد و هنگامی شاهزاده احسان الله برادر شاهدخت هندیه فوت کرده بود شاهدخت را به ارگ ریاست جمهوری دعوت نمود و ضمن اظهار همدردی و اظهار تسلیت از شاهدخت هندیه خواهش نمود تا یک بار در پشت میز کار پدر خود شاه امان الله بنشیند. شاهدخت هندیه بر پشت میز پدر خود قرار گرفت و اظهار داشت که ارگ خانه پدری من است و من خود را از ارگ بیگانه نمیدانم.

هندیه در سال ۲۰۱۹ با خواهر خورد ترخود ناجیه دافغانستان در صدمین سالگرد تجلیل از استرداد استقلال کشور که در قصر بازسازی شده دارالامان تدویر شده بود شرکت ورزید و سخنرانی نمود و گفت شاه امان الله در نخستین سخنرانی خود بعد از استرداد استقلال گفته بود: « بحای تفنگ قلم بدست بگیرید که یک ملت بیسواد هرگز استقلال داشته نمیتواند.» حاضرین تالار برایش کف زدند.

داکتر کاظم ضمن مقاله مفصلی درباره هندیه میگوید: «شاهدخت هندیه با وجودی که در خارج کشور به دنیا آمد و در ایتالیا بزرگ شد و درس خواند، اما در دامن پدر و مادر بزرگوار خود از اخلاق نیکو، رفتار دوستانه، خصلت های افغانی از جمله رعایت آداب پسندیده که شایسته یک شاهدخت شرقی است ، نیز به تمام معنی برخوردار بود . از همه مهمتر علاقه به وطن و مردم در نهاد او و دیگر خواهران برادرانش چنان عمیق جا گرفته بود که گویی همه در فضا و هوای وطن پرورش یافته باشند.» (ری:

https://www.afghan-german.net/upload/Tahlilha_PDF/kazem_sa_princess_india.pdf

هندیه پس از سقوط دولت اشرف غنی بدست طالبان به ایتالیا برگشت و سرانجام بر اثر مرضی ای که عاید حالش بود به عمر ۹۴ سالگی در شهر روم در روز ۱۳ اکتوبر ۲۰۲۳ زندگی را پدود گفت. روحش شاد و یادش گرامی باد.

پایان ۲۴ / ۱۰ / ۲۰۲۳